

2 JANER 1902

ANY I N.º 1

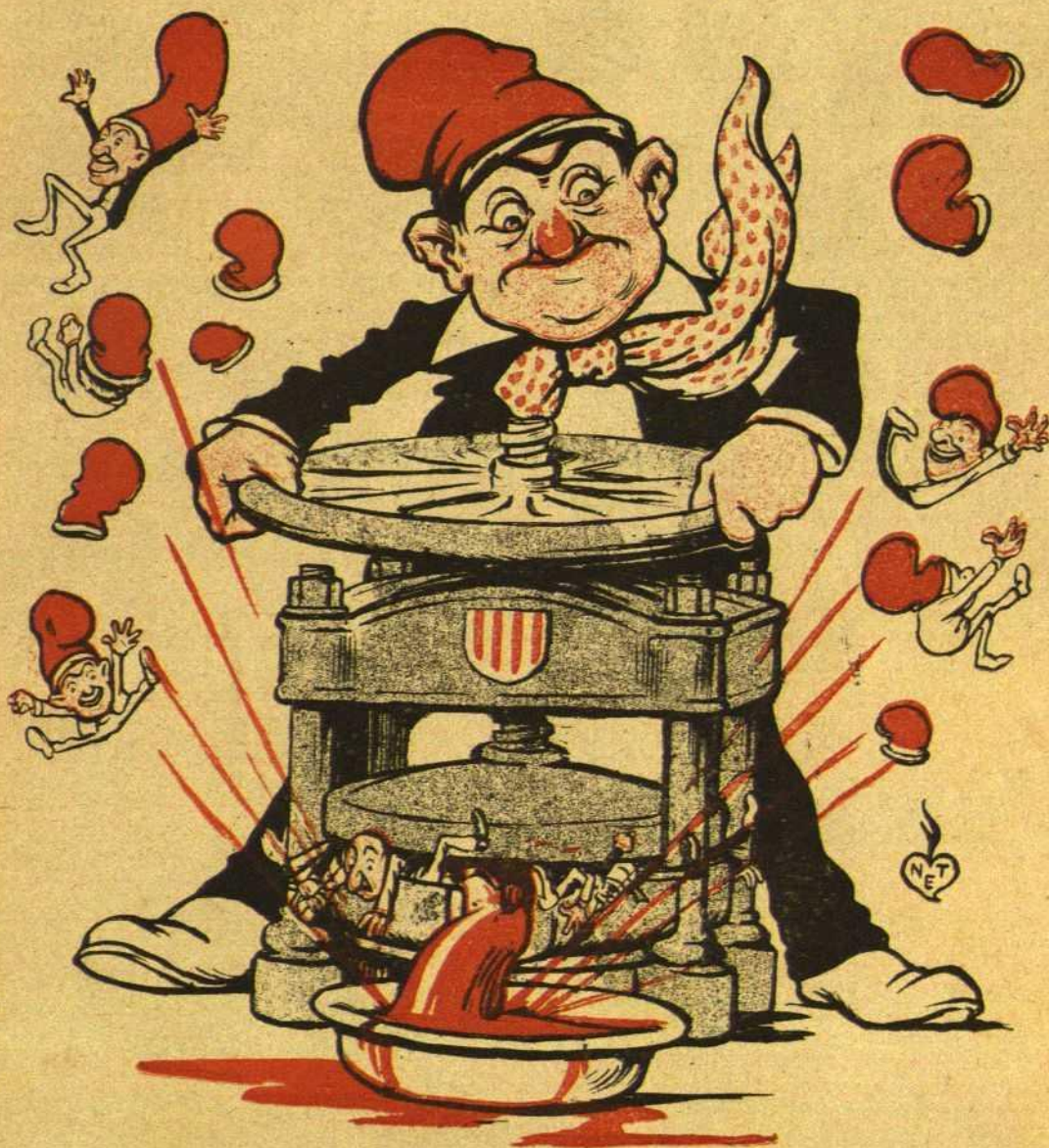
¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

LA FEYNA DE LA PREMPSA CATALANA

Sanguis cacicorum semen catalanistarum

(Tertuliá, 2.ª edició.)

¡Deu los quart tinguin!

quí som perquè hem vingut, y com no hi ha ningú que'ns presenti, llevat d'aquell pagés tan aixierit que haurán vist aquets dias per tot allà ahont no estava prohibido *fixar carteles*, nosaltres mateixos farem la nostra presentació ab tot el cerimonial y etiqueta de costum entre la gent ben criada.

Nosaltres som... ¡CU-CUT! y no's creguin que aixó sigui una brometa, sinó una vritat més gran que un temple... gran.

¿Quins son els nostres propòsits, preguntan? Donchs, mirin; ara com ara, hem pres el determini de no tenirne cap, perquè la experiència ens ha ensenyat, que de las cent vegadas, no-rantanou, tot aquell que's proposa *algo*, ja pot dir que l'ha esguerrada.

Com un *anticipo*—y aixó perquè son vostés—els adelantarem que no venim á *llenar cap vacío*, donchs avuy día no sols tot está plé, sinó que son molts els qui esperan tanda... y tunda.

Respecte d'aquest darrer: extrém hem de fels-hi saber que no portém mala voluntat a ningú, per quin motiu si avuy per demá llevém la pell a algú pròxim que la tingui de bon estiragassar, entenguis que ho farem sense un sol bri de malícia y que, per lo tant, el sortirse de pollaguera, dependrà, no de lo que li diguém, sinó de la corda que gastí.

També han d'estar en el ben entés de que nosaltres no reconeixém eminencias y, conseqüents ab semblant criteri, tirarem a tot el que sens posi a tret però sempre ab la escopeta carregada ab sal (*¡olé!*), perquè la ferida cogui sense matar.

Fem aquesta declaració perquè ningú s'esgarri si alguna vegada ens permetém suposar que l'hsen no es tan simbólich com fan corre, ni en Peyo tan super... *latiu* com diuen.

Aquí, si alguna eminencia hi ha—y no es modestia—som nosaltres y'ls qui ab nosaltres estiguin, a quin efecte convidém per la present a tots els qui vulguin ser tinguts per tals, que vinguin a donarnos un que altre cop de mà pera portar avant la tasca comensada.

Ja's poden donar, donchs, per entesos tots els que siguin del art de la ploma (descomptant-ne'ls qui trafican ab virám) y'ls ninotayres que prometin y que donguin, portin ó no'ls cabells llarchs y fumin ab pipa ó ab boquilla, perquè ab aixó d'*escolas* ja no hi creu ningú, ni'ls mestres d'estudi, principalment els que no cobran, que gayrebé son tots.

Fetas aquestas observacions, plegariam despedintnos a la francesa—perquè som dels que mirém cap a Europa—si no consideressim que'ls modos no están may malament a ningú, y es per aixó que no volém fer punt sense dirigir abans una salutació a la premsa, a tota la premsa: a la diària, a la setmanal y a

la hidràulica, donchs ens doldria més que'ls diners gastats en participacions a la Rifa de Nadal, que alguna's dongués per ofesa si la eliminessim, y'ns acusés de falta de *polites-se* (1)

Y ara... ¡CU-CUT!

Judici del any

Mal que sigui un perjudici y de tots resulti en dany, es la vritat qu'aquest any será un any sense judici.

Anyada que'ns durá en gran mal de caps y desventura, segons senyals de l'*vultura por donde los astros van*.

El mon anirà dant voltas, perquè té perduda l'esma, y, com sempre, la *Quaresma seguirá a n'el Carnestolts*. (2)

També's pot dir sense por d'errar d'un sol punt el tret, qu'aquest hivern farà fret y al istiu farà calor.

Las modas serán senzillas, pero ab grans innovacions: els homes durán calsons y las senyoras fandillas.

La industria farà progressos a costa de sacrificis, pero, en cambi, els perjudicis serán més grans que'ls ingressos.

Com que l'època es molt crítica, y avuy tot está en renou, se veurá més d'un cas nou en assumptos de política.

Don Práxedes seguirá governant a sa manera, fins qu'en Pau ó en Berenguera el vagin a rellevá.

Ab aquestas tornabodas vindrán grans complicacions, y unas novas eleccions que ni podrán aná ab *rodas*.

Mes abans del compliment de consemblants profecias, encare lluirán dias de gloria pel Parlament.

En Robert, ferm en sa empresa de combatre'l centralisme, receptará un sinapisme fet de Bases de Manresa.

Cridarán las majorías; el govern s'exaltarà,

(1) *Cortesía*. (Traducció den Coll y Rataflutis).

(2) Aixó es plagiat dels *Pensaments* den Llanas

y de tot aixó'ns vindrá
suspensió de garantías.

La pública indignació
se traduirá en bullangas,
y tindrém per fi de gangas
un estat de represi6.

S'impedirá ab tots pretestos
la causa regionalista,
y la "Unió Catalanista"
no podrá fer manifestos.

Del llapis roig la tortura
se sentirá ab inquietut,
y solsament el ¡Cu-cut!
caurá en gracia a la censura.

La Veu amaynará velas,
quodantse del tot afónica,
donchs adoptarà la tónica
de no portar més qu'esquelas.

Del Ajuntament que mana
res sen podrá dir *en mengua*
donchs farà molt ab la llengua...
ab la llengua catalana.

Els artistas de més vol
se desentendrán d'escolas:
l'Urgell pintarà manolas
y en Casas postas de sol.

En art musical, poquet,
peró d'èxit grandíós:
la "Cansó del enfadós"
que armonisarà en Millet.

Y, pera evitar caborias
y que's mogui sarracina,
tindrém poema den Marquina
ab notas aclaratorias.

Y aquí, benvolguts senyós,
tenen net y clá explicat
lo que li está reservat
al nou any 1902.

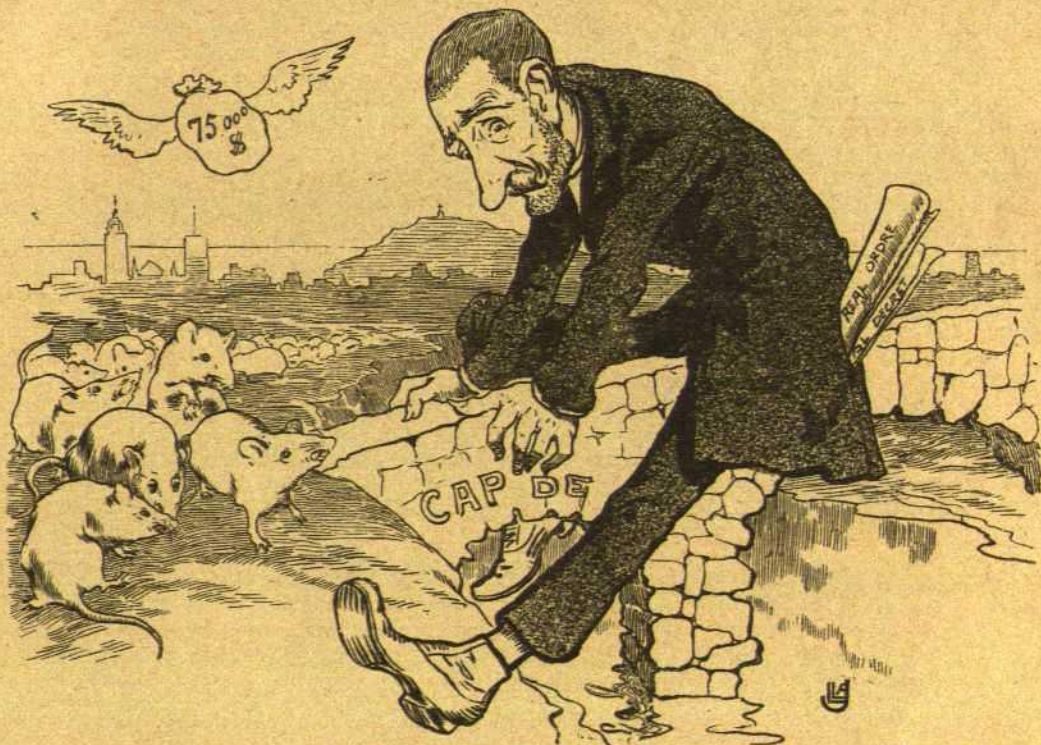
NEWTON.

La Rebotiga

—Any nou, vida nova, don Pere.
—Ne fa molts que ho diém y que ho volém,
peró, per ara, don Pau, sempre'ls mateixos.
Ja ho deyam a l'Universitat del carrer del
Carme:

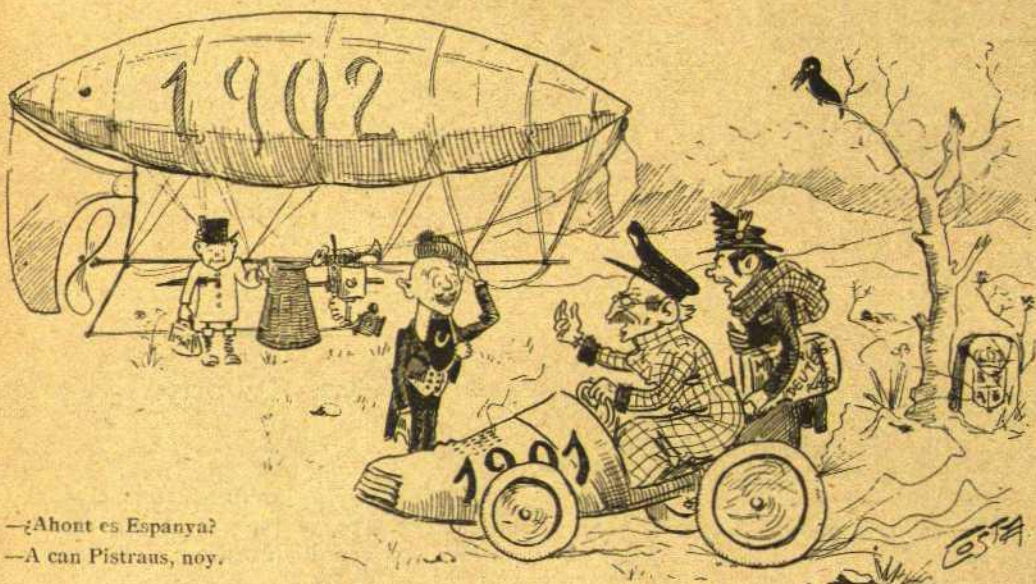
.....y nosotros á porfia
en nuestro engaño inmóviles vivimos.

UN ENGINYER INTRIGAT

Assegut a un cap de pont
me puse á considerar:
¡qui sapigués tant de comptes
com aquell Gran Capitán!

L'ARRIBADA DEL ANY NOU

—¿Ahont es Espanya?

—A can Pístraus, noy.

—Tot cambia en el tiempo y en el espacio, menos las cosas d'Espanya: de primer creuré que'l llibre de l'Elias de Molins sobre'ls ports frants es seu, qu'en el cambi de las costums polítichs. *La regeneración es un mito.*

—Donchs a mí'm sembla que no: crech qu'aném pel bon camí y que'ls polítichs están espantats y farán algo.

—Primer veurém alts y grossos els arbres que fa plantar en Puig y Valls,—que més valdria que's dediqués a plantarse cabells,—que la regeneració d'Espanya pels polítichs. No la farém la vida nova. Y miri, ja ve la revolució.

—¿La den Lerroix o la den Maura?

—La de l'Arturo.

En aquell moment entrava a la rebotiga de don Pere un jove guapo y ben plantat. Cada diumenge, havent dinat, se reuneixen allí els tres senyors que tinch el gust de presentatshi; parlan una mica de tot, de vegadas se barallan y de vegadas cridan, però sempre tornan amichs. Don Pere y don Pau han d'esser consogres si l'Arturo's casa ab la Rosalia, a quin matrimoni vindrá a parar tot lo que tenen don Pere y don Pau, pares, *respectivamente*, com diu aquest últim, del dos promesos. Quan la Rosalia baixa, s'acaba la conversa política. En aquest punt els deixarém cada vegada.

—El teu pare no hi creu, Arturo, ab la regeneració.

—Y fa bé de no creurhi; ¿que no veu que si ens regeneravam, els polítichs haurían de plegar el ram? Sería un suícidí per ells.

—¿També ho veus tot negre avuy?

—El noy tot ho veu negre, porque jo l'hi he comunicat la meva experiència.

—Y avuy potser més que may: ¡sembla qu'ha llegit un cuadro den Casellas!

—¿No creus ni ab en Weyler?

—Fugi, home; ¿qué pot fer en Weyler?

—Podría comunicar als ministres hàbits d'estalvis.

—No estém per més hàbits. ¿Estalvis? Els pressupostos d'aquest any quedán aumentats ab 300 milions y no's destina ni un cuarto a cap servey útil; seguirém derrotxant com fins ara, porque seguirán els mateixos procediments y la mateixa política.

—¿Y a l'Ajuntament? Allí que hi há'ls teus, be deurá anar be.

—Be, *hasta cierto punto*; ja ho deyam a «Humanidades»: *si pictor vellit equinam jungere plumas...*

—Vol dir que será un...

—Un cien pies.

—No, papá, no tant; els nostres s'imposarán y farán tot lo que la lley municipal els deixi fer; pero no n'hi há prou d'arreglar Barcelona; hem d'imposarnos a Madrid, porque val més tenir aygua d'una font sanítoxa, que haver de filtrarla tot el día.

S'ha de netejar molt; s'ha de fer guerra seguida a totas las Patúms y Biserocas qu'omplan Academias, Comissions, Redaccions, Societats, etc., etc. La revolució de Septiembre, primer, y la Restauració després, ab son seguici de caciquisme, varen empestarho tot d'homes inútils, terchs com els burros qu'ensenyan l'orella casi sempre y que ab sos títols de noblesa de *Carpentras*, ab sas grans creus y fins ab sos diners, cubreixen l'insignificancia de sos coneixements y l'egoisme de sa conducta. Mentres hi haja Patúms y Biserocas, representants del *antiguo régimen*,—que diría el papá—no anirém en lloch, y els progressius en tots el ordres de la vida social ens entrebancarém a cada pas.

Hi há una generació qu'ens fa nosa: els

SPORT DE LA TEMPORADA

aconteixements s'han precipitat, y el temps, factor importantíssim de tot problema polítich, s'ha de escursar. ¡Guerra a las Patúms y a las Biserocas! Las hem de matar políticament abans de que's morin de debó.

—*Bueno, bueno;* mentres no'm tingas a mí per patúm ni per biseroca...

—No; vosté no més en té'l tirat y ha fet una gran obra: la Rosalía.

—¡Pillo...!

La Patúm, la Biseroca o la Miloca, que ve a ser lo mateix, porta frac, creus; ha sigut diputat o senador; president d'aixó, d'alló; conceller d'aquets concells que no fan més que donar mals exemples; havia manat a la Económica, a la Cambra de Comers; té fàbrica o bufet, fundició o cascas al *Ensanxe*; de vegadas ha vingut d'América; altrás de Madrid; un temps se la tenia per alguna cosa; desde fa tres o quatre anys viu de l'atmósfera que varen crearli'l *Bru-si* y el *Ciero*; l'un de franch ab vistas a l'esquela; l'altre a tant la ratlla. Son l'estat major del caciquisme y cauen ab ell. Las darreras milocas are's bellugan al Congrés y al Senat. Quan caiga l'última, comensarém la vida nova, don Pau.

Per sort, ja fan riure: l'Elias de Molins ab el bacallá y en Roig ab son afany de ser quefe han donat la nota cómica.

—Y vosaltres ¿quo no'n teniu de milocas?

—Si, papá; també'n tenim, pero no son perillosas, perque no tenim quefe que las covi; viuen solas y ja comensan a trobarshi malament a la colla.

—Ara que ningú'ns sent, ¿a qui tens per Patúm, Biseroca o Miloca?

—¡Uy! n'hi há més qu'un foch no'n cremaria: ja las hi aniré anomenant de mica en mica... ara sento'l *frou frou* de la Rosalía y l'aroma del café que baixa l'escala, encara que vosté vulga sostenir que l'aroma puja...

A. B. C.

UNA NOYA LLEUGERA

REUNIÓ D'ESTATUAS

Ja n'estava tip el pobre Colón de que li robessin trossos del monument. «Avuy son las figuretas de bronze dels relleus, pensava, però com que del ou vé'l sou, un altre dia potser s'atreveixin fins a robarme'l *jaique*.» Y afegia tot rumós: «Per cert que me'n convidria un de nou de *jaique*. ¡Fa tant temps que hi duch aquell pedás al derrer!... De totas maneras, per aquet hivern, encara pot anar .. Lo que no pot anar ni ab curriolas es que'm malmetin el monument. Però ¿cóm evitarho?... ¡Reflexioném!»

Y fent un esforç pera doblegar el bras y un altre pera arronsar el dit, que de tant senyalar a la mateixa banda ja'l tenia enrampat, va comensar a gratarse'l front en actitud meditativa, y, després de molt rumiar, va acabar dientse que lo millor era convocar a una reunió magna a totas las estatuas de la ciutat, pera acordar entre totas lo que creguessin més convenient.

Tal dit tal fet. A la matinada, aprofitant l'estona en que la ciutat queda sense ningú que la vigili, per haverse retirat ja'ls serenos y per no haver comensat encara'l servey de vigilancia diurna, va fer un crit a n'en López convocantlo pera la matinada següent y encarregantli que fes córrer la veu... Y en López va avisar al Angel del Pia de Palacio, y aquet a n'en Prim, y en Prim a las demás estatuas del Parch, arribantse ab quatre salts del cavall fins a la Rambla de Catalunya pera posar al tanto de la cosa a n'en Clavé y a n'en Güell y aprofitant el viatge pera convocar a n'en Fivaller y a Don Jaume de Cala Ciutat...

Encara no havian passat las vintiquatre horas, quan l'Aurora de la cascada del Parch anava a cavall del seu carro carrer de la Princesa amunt, seguida de totas las estatuas del saló de Sant Joan, que li feyan com de guardia d'honor. A n'en Casanovas, que per l'estat de la seva ferida no podia fer gayre camí sense cansarse, li havia ofert una mica de lloch al carro, cosa que, al passar per devant de la Casa del Comú, va fer també ab Don Jaume, en proba de respecte y consideració. Per cert que Don Jaume va pagarli la finesa tirantli alguna flor que va acabarla d'enrogir. May com en aquella ocasió li havia escaygut a l'Aurora el calficiatiu de *rosada*.

A la plassa de la Pau ja varen trobar a n'en Prim, que havia dut a la gropa a la senyora de la *sombrilla* y que s'entretenia rodant pels encontorns dels quartels de las Dressanas. Al cap de poch va arribar en Güell, acompanyat de las *matronas* que te al sòcul, y seguit den Clavé, que ni en aquella ocasió va voler deixar la batuta.

Quan tothom va estar reunit, Colón, asseyentse sobre la bola del monument, va pendre la paraula:

—Senyors: el motiu de cridarvos, ha sigut elde parlar detingudament d'un abús... d'un abús que ve cometentse un dia y un altre dia, a ciencia y paciencia de las autoritats... d'un abús que...

En Roger de Lluria, còneguent que la cosa anava llarga, va comensar a rodar pel moll, contemplant ab recansa aquell be de Deu de barcos y comparantlos ab las galeras de que va servirse ell pera ferse amo del Mediterrani... Don Jaume, cansat dels escrúpols de l'Aurora, que se l'escoltava sempre tota roja, com si estés avergonyida, va anarsen a donar conversa a las matronas del monument den Güell, que contemplan embadalidas aquella joguina que volen fer servir d'Aduana.

Mentrestant Colón seguia'l seu discurs:

—Sí, senyors, es una vergonya aixó de que'ns desembrassin els monuments d'adornos... Temps enrera ja vaig sentir veus de que a n'en Roger de Lluria, ab tot y ser tan valent, li havían robat la espasa, de la mateixa manera que havían robat els pinzells al pobre Viladomat... Ja ho veyeu: ni las eynas de guanyarnos la vida'ns respectan.

Sentintse aludit, en Roger de Llúria, qu'estava embabiecat davant d'un trasatlàntich, va acostarse als seus companys.

—En vista, donchs, de que sens té tan abandonats—va prosseguir Colón,—proposo una vaga general d'estatuas.

—¡Res de vagats!—va exclamar en Güell.

—Lo millor es agitar l'opinió en favor nostre—va dir en Fivaller.

—Pera comensar la campanya,—va ajustar en Clavé,—podríam organitzar un festival en el que l'Aribau ens podria llegir l'Oda, en Viladomat pintar alguns quadros en cinch minuts y els meus coros cantar el *¡Gloria a España!*

—Tot aixó son romansos y *armas al hombro*—va fer en Prím que, cansat d'inspeccionar els quartels de las Dressanas, havia tornat allí hont eran els demés:—lo millor es passarho tot a sanch y a foch. Aixó es lo que jo proposo, si Don Jaume no mana lo contrari.

—¿Que'm deyan alguna cosa?—va preguntar Don Jaume distretament, recantli de deixar la companyia de las matronas.

—El senyor proposava...—va dirli tímidament en Fivaller, que, com a vehí seu de Cala Ciutat, li coneixia la flaca.

—¡Sí, es lo millor!—va afirmar el Conqueridor sense deixarho acabar.

Y va seguir la conversa ab las matronas.

Entre las demés estatuas s'havia armat una animada discussió, promoguda per las queixas particulars que tenia cada una d'ellas... En Clavé demanava que se li posés un sòcul mes alt; l'Aribau que se'l tregués d'aquell amagatall hont el tenen, propi no més pera que las criaturas hi juguin á fet; la senyora de la *sombrilla*'s queixava també de que la tinguessin tan arreconada; l'àngel del Pla de Palació demanava que's llogués algú pera aguantarli la estrella que té al demunt del cap y que'l priva de servirse de la mà dreta... Totas las estatuas tenian un sis o un as, y, naturalment, todas volian ser atesás, armantse ab aquet motiu tal garbuix, que alló semblava talment un mercat de Calaf.

Finalment, havent avisat l'Aurora que s'acostava'l moment en que havia de desvetllar la ciutat, va haverse de dissoldre la reunió sense acordar res en concret, després de nomenarse una ponencia, composta de Don Jaume y den Fivaller y presidida pel Sant Jordi de la Diputació, pera que, abans de dur las cosas al terreno de las armas, empaytessin a tots els regidors qu'entressin a Cala Ciutat y els avisessin del conflicte que's preparava si's prechs de las estatuas eran desatesos.

Acordat aixó, cada hù va anarsen al seu monument pel camí més dret, fora Don Jaume, que va fer un xich de marrada pera seguir una estona pel passeig de Colón a la senyora de la *sombrilla*, que's dirigia tota moixa cap al seu desterro d'aquell recó del Parch hont la tenen amagada.

JOSEPH MARÍA.

JEREMIADA

Contém. Per Sant Tomás vaig pendre un dècim
y'l mateix dia vaig comprá un capó;
pro capó y dècim tot va surtir péssim,
y l'un em va fer treure; l'altre no.

Vaig guarnir per Nadal, a casa meua,
un pessebret que no hi faltava res,
pro se m'hi ajeu el gat per Sant Esteve
y em trinxa quatre pobles y un pagés.

Cap d'any, cap dany, diuen que diu el ditxo,
pro em sembla qu'aquet ditxo es un engany,
perque jo per cap d'any vaig menjar bitxo
y ab mal de ventre vaig entrá al nou any.

Com que jo sé que's reys em tenen *bola*,
y em té tanta desgracia esporguít,
m'hi entafurat al fons d'una guardiola
fins que festes y Reys hagin fugit.

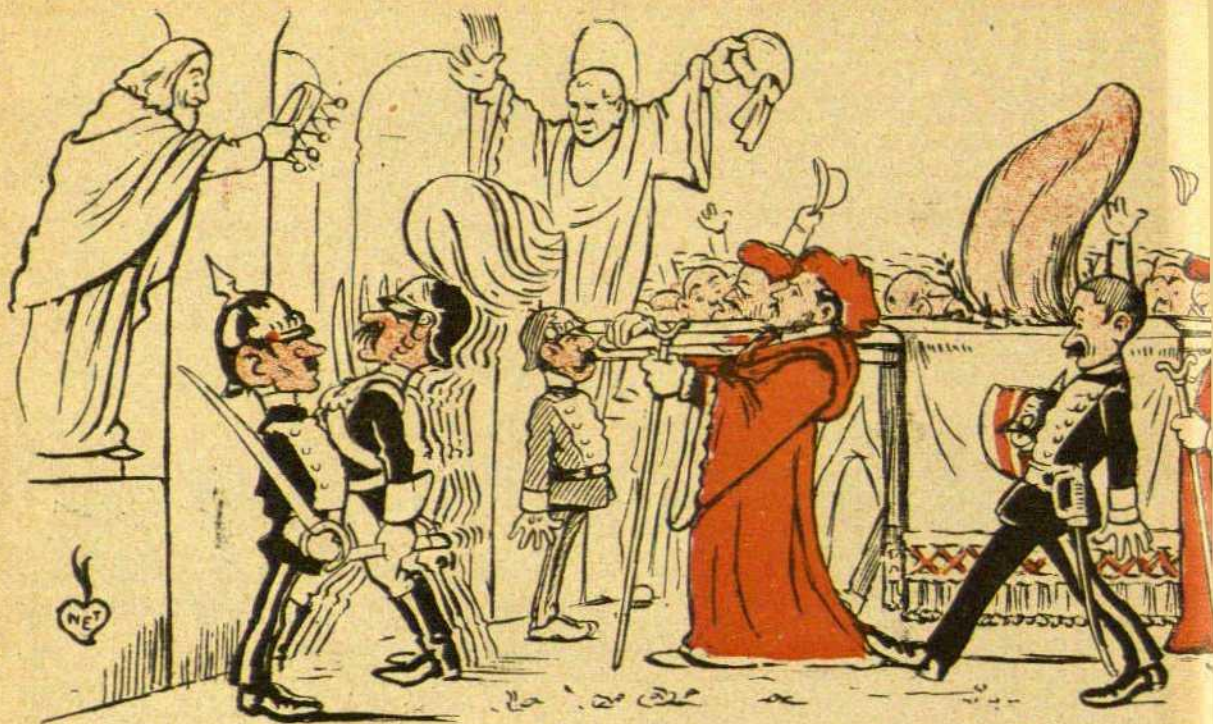
Pro aquesta mala sort, que fins fa riure,
em té dins la guardiola esparverat,
puig quan la trenquin per deixarme lliure
tinch por que n'eixiré ab el cap trencat.

SILVESTRE ROQUEROL.

En aquesta secció donará compte setmanalment el ¡Cu-cut! dels ultratges que's fassin a la pobre Talia, defensanla contra'ls garbuijos misteriosos den Gual, las comedias *super-filosóficas* den Pompeyus Gèner, els gastaments simbolistas del Iglesias, els deliris ultra-romàntichs y sanchnosos den Guimerá, las brometas més o menos pesadas den Llanas, els gèneros d'importació den Ferrer y Codina y els del seu rival Roca y Roca.

Ab aixó queda dit que aquesta secció no podrà ser ¡ay! tan alegre com altrás del setmanari. No cal sinó que's fixin ab el ninot que apareix á la vinyeta. Ab aquella cara enfurismada y aquell puny clos com si aménassés, resulta'l retrato vivent d'un pobre home a qui

DES D'AQUESTA PROFESSÓ QUEDAN SUPRIMIDAS LAS trampas

obligan a veure una comedia den Baró y a llegirne la crítica del *Brusi*, feta per en Trullol y Plana o per l'Amengual.

Peró a pesar del enfurismament del ninot, no's creguin pas que donguém a tots els nostres autors dramàtics bastonada de cego. Res d'aixó. Tots els descàrrechs que trobem en defensa d'una obra, els farém constar. Aixís, per exemple, al parlar del teatre den Gual, no'ns descuydarém may de posar de relleu las propietats que té pera cridar la pluja, com va quedar plenament demostrat en la memorable vetlla de l'estreno de «La Culpable». Al Urgell el respectarém tant com sigui possible, en gracia a lo que va fernes disfrutar quan eram criaturas ab las sevas aucas den «Bernat Xinxola» y del «Hombre cuchara», injustament olvidadas per la generació actual.

Per lo que toca als autors de fora, els pasarám a tots pel mateix raser, tant si's diuen Tolstoi com Fola, Ibsen com Urrecha. Nosaltres no fem distincions; seguim el sistema den Pérez Jorba que, al retirar la seva protecció al Iglesias, va fer lo mateix ab d'Anunzio, a qui havia fet home.

Y ara que ja saben els nostres propòsits respecte a n'aquesta secció del setmanari, no cal sinó que 'ls diguém quatre paraulas sobre'l moviment d'aquestos darrers días.

Trobantnos en época de Nadal, las obras derrerament estrenadas han sigut casi totas unas neulas. Ja en Peyo, ab els «Senyors de paper», havia preparat convenientment el terreny pera que poguessim rebre al cap d'alguns días aquell melodrama en set actes que

ab el títol de «La herencia del niño Dios» va estrenarse a Novetats, ab veritable joia den Bernad-Durán, qui, en lloch d'indignarse com sol fer, va pendres la cosa pel terme alegre y va estar rient durant tota l'obra.

Aixó sí: las sevas riallas, no varen arribar al públich. No eran com els mugits den Roca y Roca la nit en que va estrenarse al Principal la comedia en dos actes «El nido», dels germans Alvarez Quintero. Perque ja se sab que en tots els estrenos, y especialment en las escenas mudas, quan els espectadors están pendents de l'acció que's desenrotlla al seu devant, han de sentirse a lo millor els desfogaments den Roca y Roca. Un estreno sense'ls seus mugits no sembla tal estreno.

El de la comedia dels germans Alvarez Quintero no va satisfer al públich, degut, tant com a la fluixedat de l'obra, a la interpretació que va donarli la companyia Sánchez de León, veritable paperina de neulas empalagosas, que fan venir son no més de pensarhi, com ne fan venir ara al qu'escriu aixó. Y per aixó plega.

VIROLET.

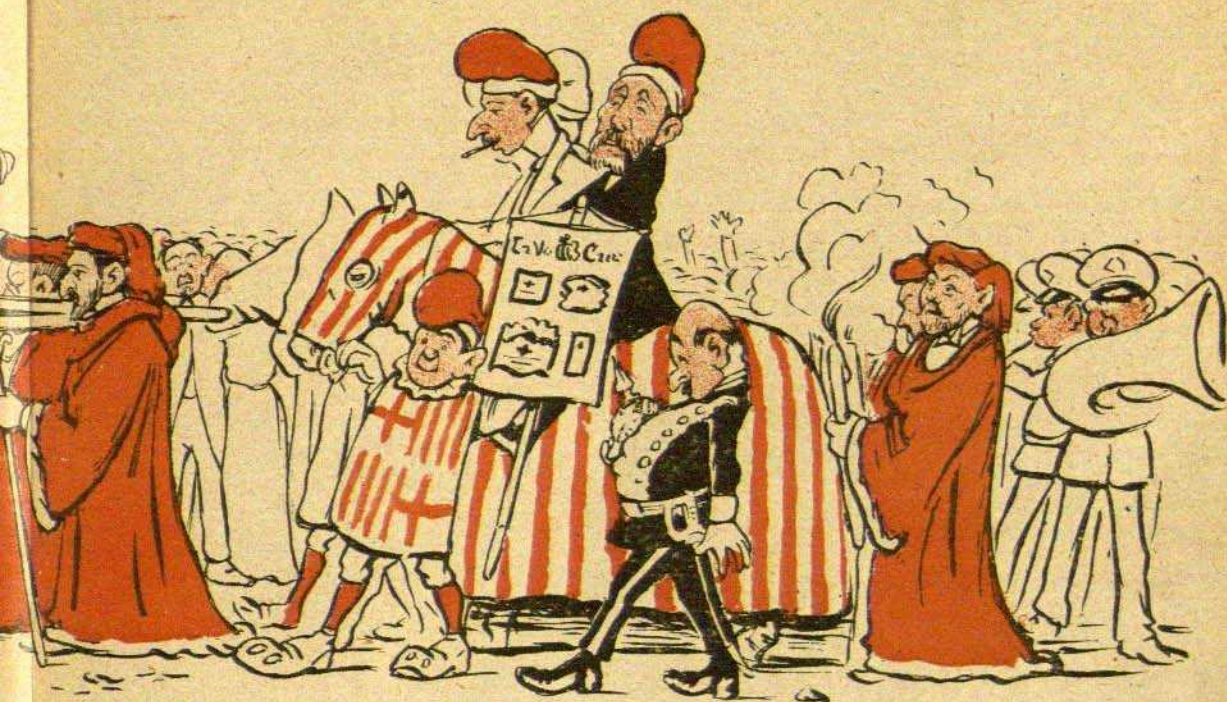
II CU-CUT II

Als fills bórts de Catalunya qu'han probat y no han pogut ridiculisarla sempre...

¡cu-cut!

Als que's creuhen qu'esta terra es un feudo merescut dels de l'altre part del Ebre...

¡cu-cut!

AS SI'LS REGIDORS ANTICATALANISTES NO DISPOSAN LO CONTRARI

Als que volen que la Patria,
per lo seu gènit tossut,
sica xica com, fins are...
¡cu-cut!

Als que fan corre que l'home
catalanista es llanuf,
arcaich, ó reaccionari...
¡cu-cut!

Als que motejan d'utòpica
tota idea que li acut
al regionalista acèrrim...
¡cu-cut!

Als que de davant son nostres,
y de darrera, es sabut,
que fan ali ab tots els altres...
¡cu-cut!

Als que xerran no fent falta,
y quan convé fan el mut,
y's mouhen molt... dins de casa...
¡cu-cut!

Y als que a ¡Cu-cut! pronostica
(tot just are qu'ha nascut)
una vida pobre, anèmica...
¡cu-cut!

PEPET DE LA CAMBRA.

¿Qué'ls hi durán els Reys?

A n'en Sagasta: Un altre *pessa* de Merino.
A n'en Romero Robledo: Un argument de las Bases
de Manresa.
A n'en Planas y Casals: Una casaca de ministre en
buen uso.
A n'en Comas y Masferrer: Lletra menuda.
A n'en Roig y Bergadá: Unas pantorrillas.
Al doctor Robert: Un remey per lo que no'n té.
A n'en Prat de la Riba: El tapabocas den Mañé.
A n'en Dario Rumeu: Un escut ab molta barra.
A n'en Doménech y Montaner: Un pot de pasta
d'agnus.
A n'en Baró: Un terrosset de sal,

Al Elías de Molins: ¡Bacalao! ¡Bacalao!
A n'en Rusiñol (A): Una vida de Santa Magdalena.
A mossén Alcover: Paraulas, paraulas, paraulas.
A n'en Guimerá: Un altre Cástor.
A n'en Noguera: Un altre Pólux.
A n'en Puig y Cadafalch: Unas babutxas semitas ab
papallonas brodadas.
A n'en Cambó: Un bergansí.
A n'en García Bravo: Tila.
Al Odón de Buen: Ocasións.
A n'en Casellas: Un quadro den Paco Masriera.
A n'en Narcís Oller: Una novela den Pin.
A n'en Fin y Soler: Un roman de l'Oller.
A n'en Trullol y Plana: Una máquina del zero.
Al Apeles Mestres: Un llapis de més punta.
A n'en Pere Romen: Parroquians.
Al doctor Freixas: Un arrós a la marinera.
A la lusió Costa-Jordá: Un exemplar del *Chantreau*.
A n'en Lerroux: *Guerras, desolamientos, fieros*
males.
A n'en Pons y Massaveu: Una auca de redolins.
A n'en Ricart y Giral: La carta de navegar.
A n'en Millet: Uns elásticos.
A n'en Morera: Un felis quedar.
A n'en Gay: Un raspall pel cap.
A n'en García Faria: Comptes vells y barallas novas.
A n'en Garriga y Nogués: Prudencia.
A n'en Girona y a n'en Clapés: Justicia.
A l'Arcalde: Fortalesa.
A n'en Doys: Templansa.
A n'en Sebastia Torres: Un tel ben trencat.
A n'en Sanpere y Miquel: Uns quants cartutxos de
dinamita pera afeitarse a barrinadas.
A n'en Vilaregut: Una plata de pastetas y dos unani-
mitats pera sucarhi.
A n'en Marquina: Aquell sisé sentit que alguns ne
diuen... comú.
A l'Aldavert: Una cassoleta de mal de mare pera ju-
gar a la xup-xup, y una corda del terrat nova.
A *La Veu de Catalunya*: Una epidemia.
A *La Renaixensa*: O tot, o res.
A *La Publicidad*: Disgustos.
A *Joventut*: Ideals super-iors.
Al ¡Cu-cut!: Suscripcions.

Documents històrics

Compte del pintor y daurador per restaurar alguns adminiculs de Sancta Maria de Mataró.

Per arretglar las Taulas de la Lley.	2 lliuras 1 sou
Per posar farvalans á las faldillas de Pilats y renovarli la cinta del gorro.	1 » 3 »
Per la cúa nova del gall de la Passió y retocarli la cresta.	2 »
Per cambiar los lligams del mal lladre y ficarli una falca nova.	2 »
Per fer un cap nou al Cirineu.	4 »
Per netejar la criada de Caifás y repintarli las galtas.	1 » 1 »
Per posar pehuchs al fill de Tobías y una corretja al sach de viatge.	1 »
Per adressar las orellas á la burra de Balaham y cambiarli las ferraduras.	2 »
Per enquitrantar de nou l'Arca de Noé.	1 » 2 »
Per renovar lo cel d'Abraham, afegirhi dos estrelles y netejar la lluna.	3 » 1 »
Per restaurar los fochs del purgatori y encarnar algunas ánimas.	1 » 3 »
TOTAL.	17 » 3 »

Fou visat pel Clavari de l'Obra á Mataró lo 13 de Mars de 1793.

Geroni Peradejordi

El *Brusi*, en el seu número del dia 23 (edició del matí), al donar compte del sumari d'una revista, diu que hi figura un treball de *DON Jacobo de Vignola*.

Aquet *DON Jacobo* era un arquitecte italià del Renaixement, quin nom deu haver adoptat com a pseudònim l'autor del esmentat treball, per tractar aquet d'Arquitectura.

El millor dia veurém en alguna ressenya del *Brusi* un paràrra per aquest estil:

"El Sr. Fulánez leyó con mucha expresión un fragmento del poema "La Divina Comedia", cuyo autor, el SEÑOR Dante Alighieri, fué aclamado y felicitado cordialmente por la distinguida concurrencia que asistió al acto".

També pot ser que hi trobém aixó altre:

"En la exposición hemos tenido ocasión de ver un

hermoso cuadro de DON Leonardo de Vinci y una bella escultura de DON Miguel Angel."

Recomaném al Sr. Elías de Molins l'ús del subnitrat de bismut, puig ab una altre etapa parlamentaria com l'última's quedava el *manjar d el pobre* (vulgo bacallá), sense defensor, y fora llástima, puig no's trobaria un altre que fes passar millor estona als *ugiers* del Congrés.

Per altra part ens té escamats tant d'interés per lo de casa, y no es per demés recordarli: que

*Aunque vengas "disfrazao",
te conozco, bacalao.*

Devant mateix del Palau
hi han posat quatre farolas
y a dintre, segons se diu,
de tant fosch no s'hi veu gota.

Aixís es ben bé'l palau
de la justicia espanyola.
Part de fora tot claror,
part de dins, tot a las foscas.

¿Saben qui n'está més satisfet de que'l senyor Odón de Buen hagi sortit regidor?

¿Els republicans? ¡¡Ca!! El propietari de la casa en que viu; el forner que li porta'l pá; el seu sastre, y la modista de la senyora.

Sobretot d'ensá que l'han vist auar ab en Nuri.

A Catalunya hi va haver
els nou baróns de la fama,
seguint com ara, tiudrém
els nou baróns de la barra.

Ab motiu del estreno del drama *Senyors de paper*, verificat darrerament al Teatre Romea, s'ha ressucitat novament la qüestió sobre la paternitat d'aquesta obra.

En Peyo diu qu'es d'ell y en Ruiz Contreras que també, y ningú'ls treu d'aquí, ni sels ne treurá, fins que vingui un altre Salomó a reproduhir ab els dos pares el famós judici de las duas mares.

Pero no es aixó tot el cas, sinó que, segons sembla, existeix un tercer en discòrdia, segons una versió que varem recullir al saló de descans de Romea el dia que'ns varen presentar a aquets *Senyors* de las rahons, de llabis d'una persona que pot estar al corrent d'assumptos teatrals.

Deya aquesta persona:

—Be, però ¿qué cridan en Peyo y en Ruiz, si l'únic que té dret a exclamar-se encara no ha badat boca?

—¿Qué vol dir?—varem fer sorpresos.

—Sí, senyors, aquets idem no son ni d'un ni d'altre, sino d'un autor francès.

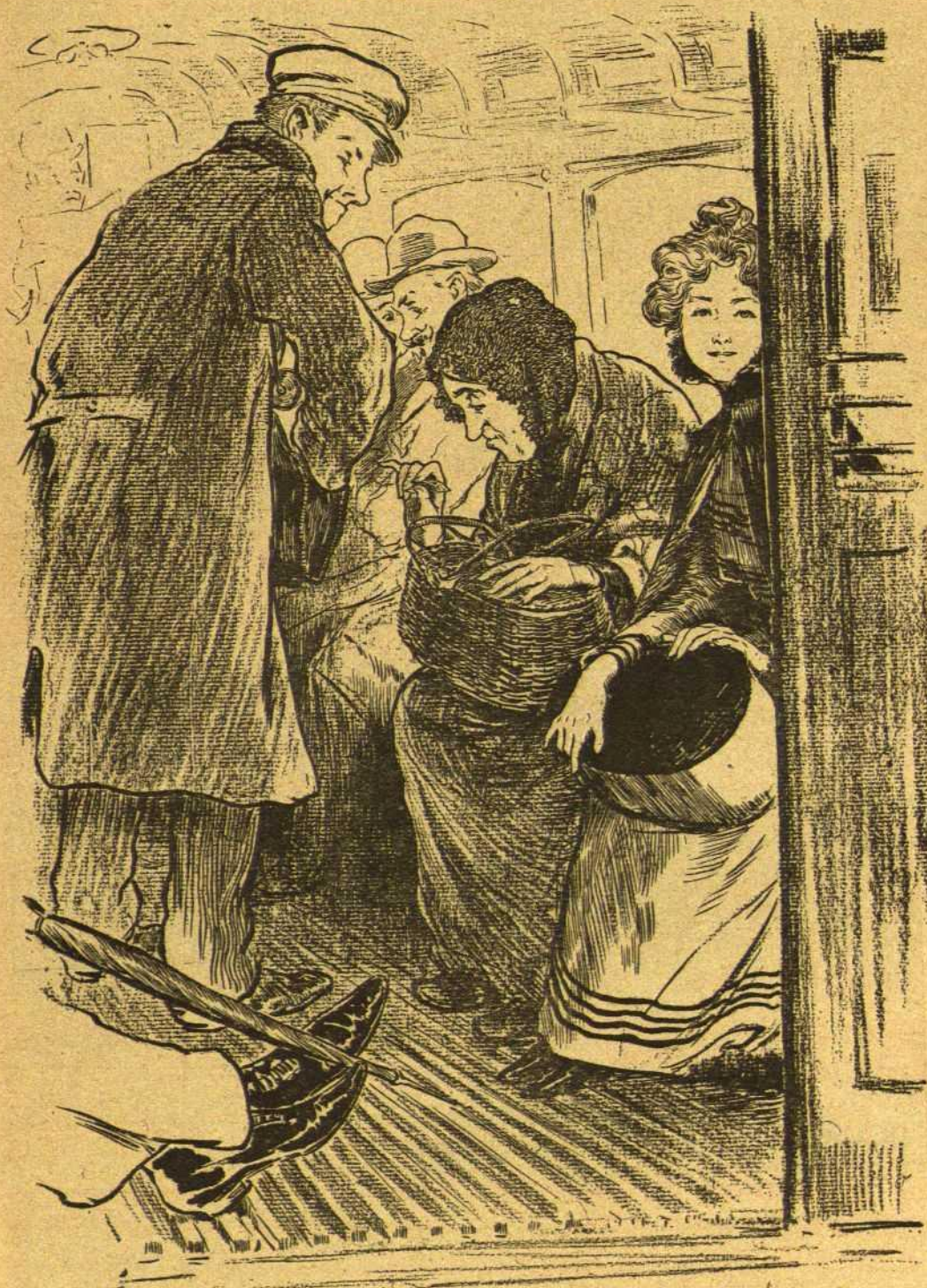
Després de tot—si la cosa resulta certa—trobém que la *verdadera Tia Javier* ja fa molt be de callar com un mort perquè—la veritat sigui dita—l'obra no la llegitimaria ni un autor xino, qu'en materia de teatre no han passat encare d'escriure dramas pera sombras.

Y ara, en serio. Jugariam doble contra senzill que l'obra es den Peyo. ¿Com que tota ella es feta de retalls d'articles de *Jovenut*!

Jovenut ha inventat un verb nou; el verb *accessiar* (donar accessits).

El recomaném a n'en Flós y Calcat pera que l'ensenyi

UNA PASSATGERA ESCAMADA

—¿Ja es bo aquet bitllet, conductor?
—¿...?
—Com que diu que'n corren tants de falsos...

als noys que van al seu estudi, ab el ben entés de que abans d'arribar al pretérit perfecte d'indicatiu, els hi dongui un vas d'aigua ab bolado o sinó no passarán de la primera persona d'aquet temps.

Certas conjugacions sobre-humanas quedan reservadas als super-homes de la trinitat Monegal, Tintorer y Martí.

¡L'àngel de Deu! Després qu'en García Faria, sacrificantse en aras del seu amor á Barcelona, rebaixa fins a 75.000 duros els 100.000 que, segons els seus càlculs, té dret a demanar, en lloch d'agrahírseli semblant després d'entendre, tothom se li tira assobre com si fos una mala cosa.

Pera esmenar semblant injusticia, y a la vegada correspondre a la generositat del enginyer municipal, se diu que lo primer que farà'l nou Ajuntament, serà cambiar el nom d'un dels carrers del casco antich, que actualment no'l tenen gaire bonich, per el de dit senyor.

Si aixó resulta cert, dintre de poch veurém convertit lo carrer de Perot lo lladre en la *calle de don Pedro García Faria*.

Diálech entre dos crítichs teatrals al acabarse la representació dels *Senyors de paper*:

—¿Qué ten sembla d'aixó?

—Un número del *Diario de Sesiones*.

—¿Qué vols dir?

—Que tot son discursos. Fixat: interpelació de l'*August*, rectificació de *D. Mariano*, torn per alusions personals den *Pepe* y resúm del debat per la *Otilia*.

En Llanas prepara un'altra série de *Pensaments en vers*.

Llegéixinlos y pendrán experiencia de la vida, qu'es l'art de saberse entendre; per més que, a dir vritat,

"Abans que nasqués en Llanas

ja's trencavan avellanas".

¿Qué'ls en sembla del nostre cartell?

¿Vritat que fa tossa? No cal que'ns diguin que sí, per que'ls fets han vingut a demostrarnos qu'es cosa bona, atrayent tant al públich, que aquets díes els municipals no s'han entés de feyna a desfer grupos de gent que's formavan devant dels exemplars que varem enganxar a las cantonadas.

Per si no s'hi haguessin fixat be, hem de felshi avinent que una feyna tan neta es obra d'un dibuixant qu'encara hi té més el cor y d'un litógrafo que si no te'l titol de *Proveedor de la Real Casa* es per que encara no s'ha implantat la moda de fer públichs els decrets y las reals ordres per aquet procediment.

Potser qu'el cartell se perdi per una mica massa de

La Exposició Pellicer

a Bellas-Arts

Créguinnos els nostres lectors. Així que'ls vagui una mica, vagin a veure la notable exposició de dibuixos y objectes pertanyents al mestre dibuixant don Lluís Pellicer, qu'hi ha instalada al Palau de Bellas Arts. Passarán una bona estona contemplant aquell be de Deu de dibuixos fets pel popular artista, y fins fa-

rán una obra de humanitat si n'adquireixen algún, ja que contribuirán a fer un capitalet a favor de las fillas del mestre, quin pervenir no va poguer aquest assegurar a pesar de lo entenmentat que va esser, y de lo molt que va produir durant tota una existencia consagrada al art.

mangra, però com que'l senyor Trinchet es un industrial que té vergonya, no plany may el vermell per pujat de tò que sigui.

Y consti que'l felicitaríam si, com tenim entés, no hagués posat aquets dias a la porta de la botiga un lletrero que deya: *No se admiten felicitaciones.*

Un apreciable amich nostre'ns envía una carta en la que's plany de que haguém batejat el nostre setmanari ab el títol que porta, perque, segons parer seu, el nom de ¡Cu-cut!, resulta... clerical y monárquich (!), y ¿may dirían en qué's funda? En que existeix una cansó que cantan els noys, quina lletra es la següent:

«—¡Cu-cut!
—¿D'ahont vens?
—De Roma.
—¿Qué'n portas?
—Corona.
..... etc., etc.»

¿Es filar prim, oy? y lo més estrany de tot es que

aquet senyor, malgrat aquet criteri, visqui al carrer de Balmes.

De tots modos, gracias per l'avis, pero, créguins el nostre comunicant, tombi de camí, donchs per aquet, aviat seria al cas d'aquell lliurepensador—castellà per més senyas—que quan havia d'escriure la paraula *Dios* ho feya ab *d* minúscula *para quitarle importancia*, segons deya.

Tenim un altre Baronia en porta, pero aquesta vegada ben merescuda.

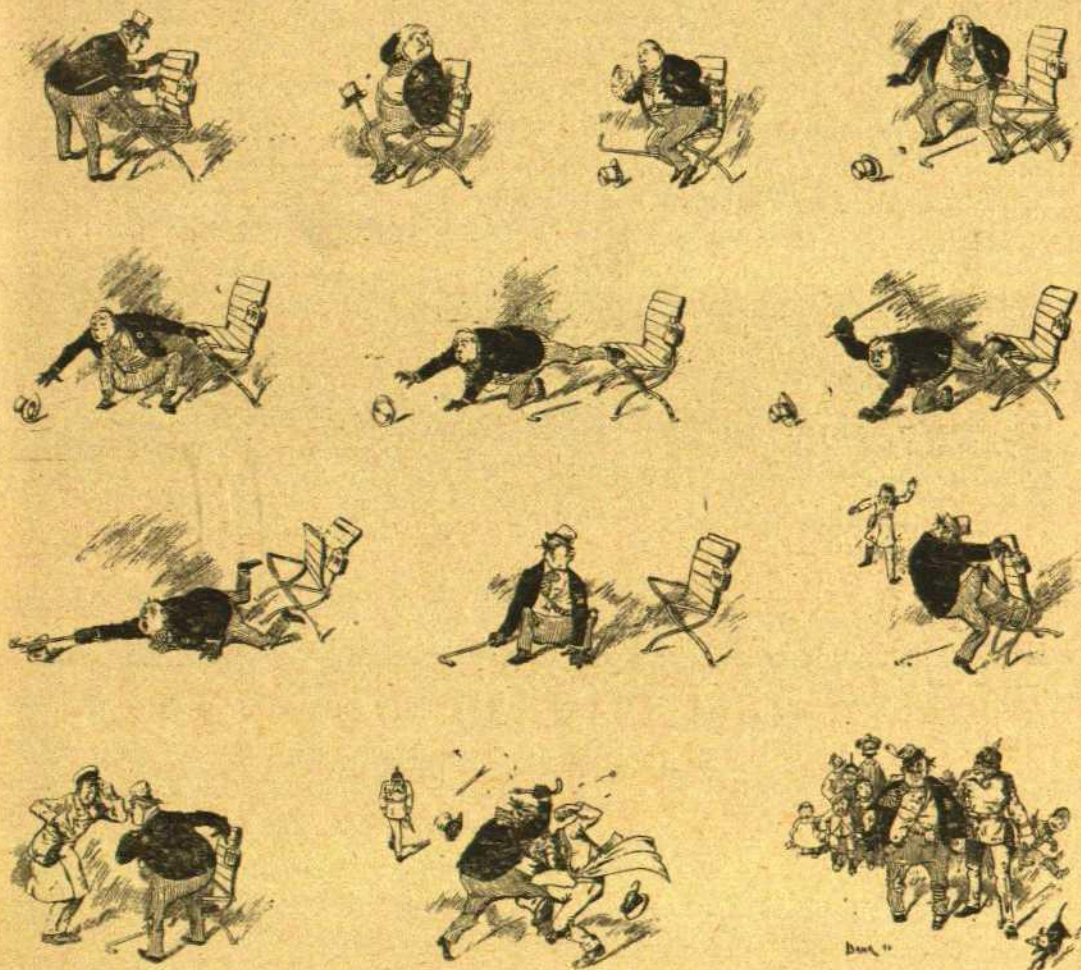
Agrahit en Sagasta a la Junta provincial del Cens, per l'unanimitat donant per bonas las eleccions de regidors del districte quint, model de tupinadas y bruticias, concedeix al Sr. Vilaregut el títol de Barón de Viloví.

En vista d'aixó, l'agraciats ha dimitit els càrrechs de President de la Económica y Vocal de la Lliga Regionalista, per incompatibles ab tal nomenbrament.

Nobles obligats.

LA CARICATURA AL ESTRANGER

LA CADIRA AUTOMÁTICA

(Del *Fliegende Blätter*).

XARADA

¡Foch!

—¡Ay, corrin, corrin...!

—¡Qué hi há?

—¿Qué li passa, donya Paula?

—¡Ay, Deu meu!... ¡pobre de mí!...

¡que se'm cala foch a casa!

—¿De debó?... ¡municipal!

¡guardia!... cá; ¡dos sab ahont para!

—¡Jaumet, Jaumet: toqui'l pito d'aussili.

—¡Oh; si'l tinch cinch casa!

—¡Ay, senyor!... ¿cóm ho faré...?

—Miris; ara'n ve un de guardia.

—¡Senyor municipal, vingui.

—¿Qué pasa?

—Aquí, al trenta quatre, s'hi cala foch.

—¿En dos tersa casa es?

—Sobre del sastre.

—¿En un pis?

—Sí, senyor, sí;

¡ay, cuytil!

—¿Qué es de importancia?

—No, qu'es d'una servidora.

—¡Rich... rich... rich...! no hay que asustarse, antes de cuatro minutos tiene la hu-dos-tres en casa.

—¡Ave Prima-quarta-cinch!

miri que'l foch va escampantse,

y si trigan a venir

no'm queda ni una sabata.

—Anemhi, noy; vina tú;

Dos-hu, porta un'olla d'aygua: ompliu quatre o cinch galledas y portuelas.

—¡Santa Bárbara!

el fum ja surt pel balcó,

¡y la Estrella a dins tancada!

—¿Qu'es sa filla?

—No; una gossa

que'm van dar fa vuyt setmanas.

—¡La bomba! ¡la bomba!

—¡Fora!

—¡Quánta tot per ré.

—¡Apartarse!

—¡Ep, bomberos; cap aquí!

—¡Fen marxá aquesta canalla!

—¿Cinch dos-tres casa es el foch?

—Cap aquí...

—Senyora Paula,

vingui a pendre alguna cosa.

—Ay, no, gracias.

—¡Senyors, calma!

que'l foch ja queda apagat

y tothom pot retirar-se.

—¿De debó...? ¿qué ha fet molt mal?

—¡S'ha cremat mitja flassada!

J. A. ViñAS.

TROMPITXO NUMÉRICH

2	6	7	1	2	En las flors.		
3	2	1	4		Part del home.		
	7	3	2		Animal.		
1	2	3	4	5	6	7	Pasta.
3	7	5	3	2	5		Verb.
3	2	6	5	7			Vehícol.
5	7	1	4				Capital.
1	4	6					Part del globo.
3	2						Negació.
4							Vocal.

RELOTGE D'ARENA

a	b	c	d	e	Nom propi.
c	b	a	e		En els arbres.
b	c	e			Adverbi de temps.
a	e				Part del home.
d					Vocal.
a	d				Nota musical.
d	c	b			Pecat capital.
c	d	a	e		En els versos.
a	d	c	e	c	Verb.

GEROGLIFICH

Geg Geg

Pam

XARADAS RÁPIDAS

Temps de verb, nota musical, negació; *total* un vigilant.Negació, negació, vocal; *total* a América.Astre, preposició, líquit, nota musical; *total* apellido.

VILACOSTA.

CONVERSA

—¿Ahónt vas tan correns, Antón?

—M'en vaig a fora.

—¿Ab quí?

—Ab la tia Narcisa.

—Y ¿a quin poble?

—Búscaho, que jo mateix t'ho acabo de dir

D. M. A.

Imprempta de MARIÁN GALVE, Avinyó, 18

¡CU-CUT!

SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS.—SURT ELS DIJOURS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

BARCELONA, UN TRIMESTRE.	1'50 PTS.
A FORA.	2'00 "
ESTRANGER.	2'50 FRANCHS.

NÚMERO SOLT, 10 CÉNTIMS.—NÚMERO ENDERRERIT, 20 CÉNTIMS.

Redacció y Administració: Escudellers, 54, baixos.

COMPAGNIE DES GRANDS VINS DE CHAMPAGNE
L. MERCIER & CIE
— EPERNAY —

Proveïdors dels hospitals de París.—Gran premi Exposició de 1900.—22 diplomas d'honor y 40 primeres medallas

PRODUCCIÓ ANYAL 3.000.000 D'AMPOLLAS

Demanis en tots els Colmadors, Confiterías, Hotels y Restaurants

Unich agent general pera Espanya

SUCCESSOR DE A. JEANBERNAT, Bailén, núm. 20

Punts de venda: Colmado Emili Martignole Pere Llibre, Epicerie Française, Tomás Mumbrú, Colmado Giraut, Francisco Sibiela, Parent Germans, Epicerie Centrale, Colmado Gayarre, Colmados Antonell, Carles Viladrosa, Epicerie Modèle, Malongra germans, Jaume Alorda, Economato Sempere, Manel Altayo, Colmados Aymerich, Joan Bohigas, Confiteria Batllori, Llibre y Serra, Dolceria Güell, Joseph Carrete, Colmados Padrós, Colmado Catalunya, Colmado Pelayo, El Tulipán, Colmado Montagut, Colmado El Guayabo, Camps y Riera, Colmado Fuente Sanco, Sucursals de Fills de J. Vidal y Ribas, Vicens Ferrer y Companyia, M. Dalmau Oliveres, Serra, Valls y Viñals, Joseph Forts, Bodega Subar, Rovira y Companyia, Adolf Folquet, Emili Giol, Giol y Carreras, Joan Gener, Pau Parent, Antoni Llopart, La Masia, La Azucareria, Puigdomenech y Rota, Joan Llopart, Pere Mataró, Ramón Martí, Joan Masalles, La Palma, Joan Martí, Pere Munné, Successor de Massana, Enrich Ordeix, Magí Quer, Viuda de Ferrán Rus, Joan Rovira, Jaume Reixach, Jaume Roca, Francisco Sala, Colmado Fontanella, Joan Solá, Joan Uño, Martí Vallés, Anselm Vigo, Alfons Viladesau, Martí Vila, etc., y en tots els principals hotels y restaurants.

PASTILLAS MORELLÓ

Obran per inhalació dels agents antissèptichs, anti-catarrales y anti-asmàtichs que's desprenen mentres van desfentse per la boca. Curan la Tos, Refredats, Bronquitis, Afech, Catarros, Ronquera, Abscessos pulmonars, etc. Farmacia del autor, Portal del Angel, 21 y 23.—Barcelona.

Grans Magatzems de EL PROGRESO

Rambla de Catalunya, 15, y Corts, 250 — Entrada Lliure * Preu Fixo

Panyet Progreso pera vestits de Senyora a 3 pessetas metro.—Llenceria.—Llaneria.—Sederia.—Sombrereria.—Sabateria Merceria.—Gèneros de punt.—Camiseria.—Corbateria.—Capas ab aplicacions a 30 pessetas una

GRAN SALÓ DE CONFECCIONS PERA SENYORAS, SENYORS Y NOYS

SASTRERIA ROBA BLANCA

FAYANS CATALÀ

Granvia, 289, Barcelona

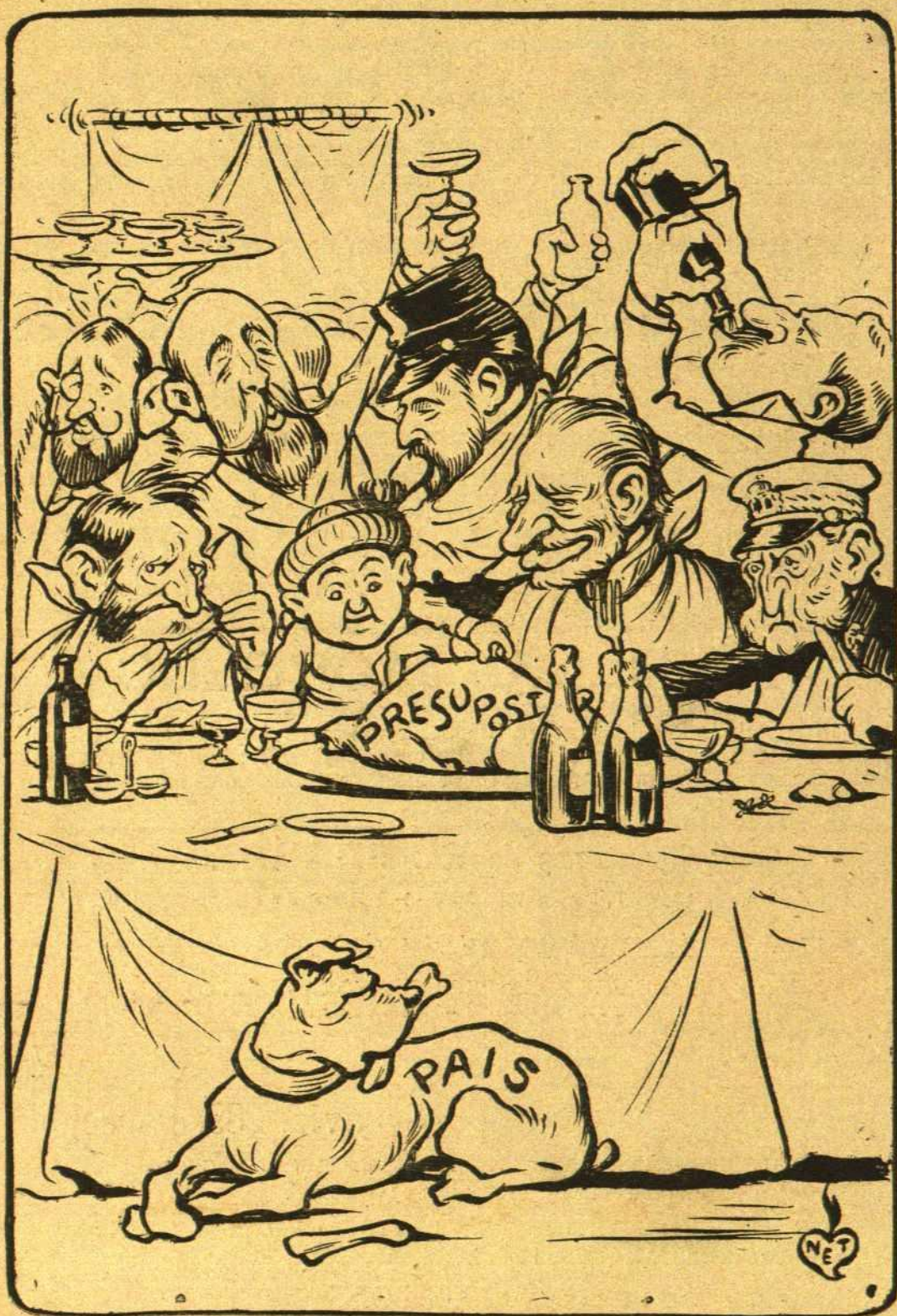
OBJECTES DECORATIUS. BUSTOS, PEDESTALS FANTASIA, GERROS,
 BASTONERS, FERROS FORJATS, & &.

REPRODUCCIONS ANTIGUES EN PLATS, ÀMFORES Y GERROS
 HISPANO ÀRABES, ITALIANS, ALCORA, ETC., ETC.

GRÈS ARTISTICHS DE LA CASA ALEXIS BOISSONNET

Fabricació d'objectes de ceràmica de tota classe sobre dibuix

PLAT DEL DIA

Quan els pares de la patria
han partit el gall a trossos,¹

ells se queden ab els talls
y'l país rosega'ls ossos.